

vare imod Jærnbanepleanen. Jeg skal dertil bemærke, at det med de sagkyndige forbaavser mig noget, thi man plejer ellers at hævde i Rigsdagen, at man vil have fri Besigtigelse af Lovforslagene og ikke vil lystre nogen enkelt sagkyndig, og det er virkelig sørgeligt, hvis vi skulle komme til det Resultat, at Jærnbanesager skulle afgøres alene af Jærnbaneingeniører, Landbrugssager af Landmænd, Handelsager alene af Købmænd, som vi have 3—4 Stykker af, og militære Sager alene af militære; jeg ved ikke, hvad de Herrer synes derom? Det ville de vist ikke gaa ind paa. Altsaa: jeg hævder baade for Ministeren, der naturligvis har Sagskundskab bag sig, og for Tinget Net til at tage Stilling efter de foreliggende Oplysninger. Saa tager det ærede Medlem jo umaadelig fejl — hvis vi nu skulle tale om de sagkyndige Ingeniører — naar han siger, at der kun er een i Folketinget — i alt Fald en Entreprenør — og saa det ærede Medlem (Lunn), der taler her, der begge ere imod Planen; der er rigtignok desforden to Ingeniører i Folketinget, der af fuldeste Overbevisning have sluttet sig til den. Jeg kan godt nævne Navnene, da de ikke ere Medlemmer af dette Ting: den ene er Ingeniør Hammerich, Opfinderen af Boulevardbanen, og den anden Oberstløjtnant Nøkkentved, der er Ingeniørofficer, og jeg tænker, at de veje lige saa meget som de andre. (Casper sen: De ere Politikere!). De ere Politikere, siger det ærede Medlem, men ere de to andre da ikke Politikere, og er det ærede Medlem da ikke Politiker? Skulle vi møde den Indvending, at det ikke dner, at Folk tage Stilling til en Sag, fordi de ere Politikere, saa vil jeg spørge det ærede Medlem, hvem han mener, jeg da skal støtte mig til og forhandle med, thi jeg troede egentlig, at alle Rigsdagsmænd vare Politikere, mere eller mindre.

Det ærede Medlem (Lunn), som nu tager saa stærkt til Orde mod Ministerens Plan, anerkender, at denne i og for sig er dygtig og fortjener af Anerkendelse, men er for dyr. Maa jeg dertil sige, at den er i Øjeblikket ikke dyrere end det, som det ærede Medlem vil have gennemført; jeg taler ikke om de Endringsforslag, der ligge for i Dag, men om det, der ligger i det ærede Medlems Bjece, eller hvad jeg maa kalde det ærede Medlems Henvendelse til Rigsdagen. Ministeriets Plan forbinder ikke til at gennemføre noget senere; det fastholder jeg paa det bestemteste, man staar frit i saa Henseende, og den har det store Fortrin, at den lader Fremtiden fri og gør det muligt, om det saa skal være i Aarhundreder

eller mere, at komme til en Ordning af Banegaardsforholdene, der vil være fyldestgørende for alle Tider. Jeg antager, at det vel noget er derfor, at Kjøbenhavns Kommune har sluttet sig — og det ret ivrigt — til denne Plan og ofret en Del for den. Det tror jeg ogsaa er et Moment, som fortjener at tages i Betragtning. — Den anden Bemærkning, jeg vil gøre til det ærede Medlem, er, at det er virkelig noget uhøfligt mod det Ting, som det ærede Medlem er Medlem af, at sige: Ja, vel have vi haft rundelig Tid til at undersøge Sagen; den har været i Udvalg baade i Aar og i Fjor, men den har ikke været Genstand for nogen indgaaende Behandling. Det ærede Medlem har ikke taget Del i Forhandlingerne og kan derfor ikke vide, hvor indgaaende den har været, men da det ærede Medlem i Gaar og i Dag har hævdet saa bestemt, at Landstinget ikke tager Beslutning i en Sag, før den er moden, og da Landstinget afgjort har taget Standpunkt i denne Sag og har erklæret sig for den mod meget saa Stemmer og nu skal til at stemme over den igen, finder jeg ikke, at det er meget skønssomt at sige, at den ikke har været Genstand for nogen indgaaende Behandling. Jeg antager dog, at det er rettere at sige, at naar en Ting er overvejet her og er vedtagen af Tinget, saa er det en moden Afgørelse. — Jeg hører nu, at de Ord, som jeg opførte før af Betænkningen, og som jeg troede vare et Brev fra et Medlem i Folketinget, var en mundtlig Ytring. Det anser det ærede Medlem sig for berettiget til uden videre at citere i en Betænkning! Jeg er af en anden Mening. Hvis jeg skulde finde mig berettiget til at fremkomme med udtalelser, baade skriftlige og mundtlige, som ærede Medlemmer i det ene eller det andet Ting siger til mig, vilde jeg gøre mig skyldig i Indiskretioner i Hobetal, og min Stilling vilde blive umulig. Jeg anser det ikke for rigtigt, fordi man har samtalet med en Mand, der har med den samme Sag at gøre i det andet Ting, saa at skrive det op i en Betænkning. Jeg anerkender det aldrig for berettiget og vil aldrig anerkende, at sligt kan gøres. Jeg maa gøre opmærksom paa, at ikke en Gang hvad der foregaar i et Udvalg, anser man det efter god parlamentarisk Brug for berettiget at fremdrage i Salen, end sige de private Ytringer af Medlemmer af det andet Ting. Mig skal det ærede Medlem i alt Fald ikke saa til at erkende, at det er en loyal Brug, der er gjort af de vedkommende private Bemærkninger. — Maa jeg gøre endnu en Bemærkning? Det ærede Medlem nævner som en Fejl ved Lovfor-